

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

REPUBLIKA HRVATSKA

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda, Snježani Karlušić, u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Kašića iz Zagreba, Pavlenski put 5 c, OIB: 01114572257, zastupan po punomoćniku Frani Bazinu, odvjetniku u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 284, protiv tuženice Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupane po punomoćnicima Mateji Vidaković Sertić i Josipu Grošeti, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. u Zagrebu, Trg žrtava fašizma 5, prema generalnoj punomoći broj: Su-1400/2019, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 15. travnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lee Jurenec, odvjetničke vježbenice i punomoćnika tuženika Jurice Grbića, odvjetnika, prema generalnoj punomoći broj: Su-1400/2019, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim odredba čl. 3./ naknada, Ugovora o kreditu, broj ugovora: 028-50-4129497, sklopljenog 23. svibnja 2007. godine između tužitelja Tomislava Kašića iz Zagreba, Pavlenski put 5c, OIB: 01114572257 kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 kao kreditora, koja glasi: „3.30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju Tomislavu Kašiću, Zagreb, Pavlenski put 5c, OIB: 01114572257 iznos od 433,13 EUR (slovima: četiristo trideset tri eura i trinaest centi) sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31.5.2007. do isplate po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 1.1.2008. do 31.7.2015. godine po stopi koja se određuje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi

određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, nadoknaditi troškove parničnog postupka tužitelju Tomislavu Kašiću, Zagreb, Pavlenski put 5c, OIB: 01114572257 u iznosu 1.231,18 eura (slovima: tisuću dvije stotine trideset i jedan euro i osamnaest centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude 28. svibnja 2026. do isplate, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 za nadoknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.000,00 eura (slovima: tisuću eura).

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj 1. kolovoza 2024. tužitelj navodi da je s tuženikom kao korisnik kredita sklopio Ugovor o kreditu broj 028-50-4129497 23. svibnja 2007. godine. Predmetnim ugovorom tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 22.314,95 CHF po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseca. Člankom 3. predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada u visini od 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tužitelj navodi da je riječ se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati, odnosno platiti je kako bi mogao dobiti

traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade, prilikom isplate kredita, tuženik naplatio iznos od 433,13 EUR (3,30 % od iznosa kredita).

2. Tužitelj ističe da je riječ o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03; dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora kojim je propisano da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

3. Tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem sporne odredbe. Tužitelju je sklapanje predmetnog ugovora bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, odnosno ponuđen mu je unaprijed pripremljen ugovor od strane tuženika. Tuženik tužitelju uopće nije prezentirao koje posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita, odnosno nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade sastavni je dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza. Nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava.

4. U tužbi tužitelj traži da se utvrdi ništetnim odredba Ugovora o kreditu broj: 028-50-4129497 sklopljenog 23. svibnja 2007. godine između tuženika i tužitelja sadržana u čl. 3. koja glasi: „3.30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“ i traži isplatu iznosa od 433,13 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 31.5.2007. do isplate, kao i trošak postupka sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude do isplate (list 1-3 spisa).

5. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi kao neosnovane navode iz tužbe vezano uz odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena jednokratna naknada za korištenje kredita, a koja obuhvaća osporavani trošak obrade kredita. Iznos sporne naknade točno je i jasno određen u čl. 3. Ugovora o kreditu te ističe da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a. Osim toga, obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Tuženik ističe kako smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi

iznos svoje obveze. Tužitelj je iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. Ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Tuženik navodi da sve i da je dopušteno provođenje testa poštenosti, a što on osporava, tužitelj ničim nije dokazao da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Tuženik navodi da su neosnovani navodi tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik istim pokriva. Sukladno zahtjevima zaštite potrošača za valjanost iste odredbe potrebno je da potrošač mora shvatiti (financijsku) obvezu koja za njega iz te odredbe proizlazi, što je tužitelj svakako mogao utvrditi iz sadržaja ugovora o kreditu. Tuženik je istaknuo prigovor zastare te navodi da ukoliko bi se tužitelj u odnosu na prigovor zastare pozivao na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. o tijeku zastare od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti, utoliko se tuženik očituje da se navedeno pravno shvaćanje ne može primijeniti na djelomičnu ništetnost ugovora obzirom da se radi o povredama manjeg značaja. No, sve i ako bi spomenuto pravno shvaćanje bilo primjenjivo, isto bi značilo da je predmetna tužba preuranjena.

Naime, ako zastara tužiteljeve tražbine počinje teći pravomoćnim utvrđenjem ništetnosti, odnosno pravomoćnim okončanjem ovog postupka, sukladno odredbi čl. 215. st. 1. ZOO-a isto bi značilo da tužiteljeva tražbina još nije dospjela, odnosno da nije dospjela do zaključenja glavne rasprave. U tom bi slučaju predmetna tužba bila preuranjena i nedopuštena u smislu čl. 186.c st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08-ispr. i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP). Tuženik ne prigovara visini tužbenog zahtjeva, ali prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a. Naime, tuženik navodi da sve i da je predmetni ugovor djelomično

ništetan, što tuženik osporava, tuženik se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem u smislu čl. 1115. ZOO-a. Tuženik u smislu navedenog osobito ukazuje na činjenicu da je tužba podnesena 17 godina nakon naplate sporne naknade i da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje neovisno o tome kada je tužitelj podnio tužbu. Tuženik se poziva i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojom se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenje, a ugovor je ispunjen u cijelosti (list 58 – 60 spisa).

6. Vrijednost predmeta spora određena je sukladno čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP-a) jer tužba tužitelja protiv tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, tako da se vrijednost spora određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a tužbeni zahtjev tužitelja protiv tuženika obuhvaća jedan zahtjev koji je deklaratorni te drugi koji je kondemnatorni zahtjev tako da deklaratorni zahtjev tužitelja iznosi 1.146,27 eura, a kondemnatorni iznosi 433,13 eura, ukupno 1579,40 eura, a kako je tužitelj označio u tužbi.

7. Među strankama je nesporno: da su sklopili ugovor o kreditu, da je tužitelju naplaćena naknada za obradu zahtjeva u iznosu 433,03 eura prilikom isplate kredita dana 30. svibnja 2007. te visina tužbenog zahtjeva.

8. Među strankama je sporno: je li nastupila zastara i osnovanost tužbenog zahtjeva.

9. U tijeku postupka pročitana je dokumentacija u spisu i to: preslika presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. (list 4-8 spisa), preslika ugovora o kreditu broj: 028-50-4129497 (list 11-15 spisa), otplatni plan (list 18-51 spisa), potvrda tuženice od 06. lipnja 2023. (list 53 spisa) te je saslušan tužitelj na raspravi 18. srpnja 2025. (list 74 spisa).

10. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 028-50-4129497 od 23. svibnja 2007. godine kojeg je tužitelj kao korisnik sklopio s tuženikom kao kreditorom vidljivo je da se radi o kreditu za kupnju motornog vozila (čl. 6. istog ugovora). Točkom 3. Ugovora propisana je jednokratna naknada koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita koja glasi: „3.30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita, kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela“.

11. Iz iskaza tužitelja razvidno je da je cjelokupna dokumentacija potrebna za podizanje kredita bila podnesena u Autokući, da uopće nije bio u banci, te da mu je od strane djelatnika Autokuće rečeno kako je ugovor standardan i da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije moglo pregovarati, pri čemu mu nisu znali objasniti zbog čega se predmetna naknada plaća niti na temelju čega je određena upravo u tom iznosu (list 81-82 spisa).

12. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 028-50-4129497 od 23. svibnja 2007. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora te iskaza tužitelja je razvidno da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora (Narodne novine, br. 35/05; dalje: ZOO/05) propisano je da su opći uvjeti ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za

veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog članka istog Zakona propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva ugovor je ništetan.

13. Odredbom članka 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora (Narodne novine, br. 96/03; dalje: ZPP/03) propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZPP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZPP/03 propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

14. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 028-50-4129497 od 23. svibnja 2007. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora i iskaza tužitelja utvrđeno je da je ugovor unaprijed bio pripremljen od strane kreditora, banke te da se radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed pripremljenog od strane banke koji korisnik kredita može potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u skladu s Odlukom o Tarifi naknade za usluge Kreditora, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada.

15. Iz iskaza tužitelja je razvidno da je ugovor bio unaprijed pripremljen i sastavljen od strane tuženika, te da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita, odnosno, da tužitelj uopće nije bio u banci, te da mu je od strane djelatnika Autokuce rečeno kako je ugovor standardan i da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije moglo pregovarati, pri čemu tužitelju nije objašnjeno zbog čega se predmetna naknada plaća niti na temelju čega je određena upravo u tom iznosu. Iskaz tužitelja je prihvaćen kao istinit jer je isti životno uvjerljiv i logičan.

16. Tužitelj je u smislu čl. 3. ZPP/03 potrošač odnosno fizička osoba koji navedeni ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dakle isti nema pravnih znanja koja su mu potrebna da bi mu predmetna odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti.

17. Budući da je odredba ugovora o kreditu kojom je određeno da je visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobrenje kredita isključivo vezana uz jednostranu odluku kreditora, pri čemu nisu navedeni nikakvi drugi parametri koji će određivati visinu naknade, navedeno čini takvu odredbu neodređenom i neodredivom te dovodi korisnika kredita, ovdje tužitelja, u neravnotežan položaj u odnosu na kreditora, ovdje tuženika, iz

razloga što tužitelj ni na koji način ne može utjecati na visinu naknade, već je upravo tuženik taj koji odlučuje o visini naknade, dok korisnik kredita nema potom pravo pregovarati o visini naknade o kojoj je kreditor jednostrano donio odluku. Primjenom čl. 270. ZOO/05 prema kojem kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv, predmetna ugovorna odredba čl. 3. Ugovora je ništetna.

18. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive, u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe ugovora nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

19. Odredbom članka 81. st. 1. ZZP/03 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom ugovoru pojedinačno pregovaralo, on mora to dokazati (čl. 81. st. 4. ZZP/03). Nesporno je da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita (čl. 3.) bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora. Tuženik prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao (razvidno iz iskaza tužitelja) te tuženik nije prezentirao tužitelju koje on točno ima troškove u vezi odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

20. Budući da je odredba čl. 3. Ugovora koja se odnosi na naplatu naknade za odobravanje kredita unaprijed sastavljeni dio standardnog ugovora o kreditu o kojem se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo (razvidno iz iskaza tužitelja koji je naveo da o toj odredbi nije pregovarao, niti je tuženik dokazao suprotno), koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a kojima takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03); došlo je stoga do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava, uslijed čega u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 326. st. 2. ZOO-a s obzirom da se ne radi o zabrani manjeg

značaja, već o ništetnoj ugovornoj odredbi koja je protivna prisilnim propisima i načelu zaštite potrošača te dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Sporna odredba o ulaznoj naknadi izravno utječe na ukupni trošak kredita i ekonomski položaj tužitelja, slijedom čega njezina ništetnost ne može konvalidirati plaćanjem iste te je temeljem čl. 322. st. 1. ZOO/05 i odlučeno kao u točki I. izreke presude.

21. Budući da je odredba čl. 3. Ugovora o kreditu od 23. svibnja 2007. ništetna na temelju čl. 322. st. 1. ZOO/05. Potom u skladu s člankom 323. ZOO/05, obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako to nije moguće ili ako se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje ništetnosti; stoga tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po predmetnom ugovoru od 23. svibnja 2007. zbog ništetne odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita (čl. 3.) u iznosu 433,13 eura na temelju 1111. st. 1. ZOO/05, pa je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan te je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

22. Kamate su određene na temelju čl. 1115. ZOO-a.

23. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnog ugovora, počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući da se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti spornih odredbi ugovora, razvidno je da zastara još nije počela niti teći te je odbijen prigovor zastare kao neosnovan.

24. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te vrijednosti tužbenog zahtjeva (vps 1.579,40 eura) i zatraženim troškovnicima.

25. Trošak tužitelja se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku - odvjetniku i to za sastav tužbe – 100 bodova po Tbr. 7/1, sastav podneska 1.10.2024. – 100 bodova po Tbr. 8/1, zastupanje na raspravama 20.11.2025. i 15.4.2026. – 200 bodova (2 x 100 bodova) po Tbr. 9/1, pristup ročištu za objavu presude – 50 bodova po Tbr. 9/3, ukupno 450 bodova, prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/2023) uz vrijednost boda od 2,00 eura, te PDV-a 25% u iznosu 225,00 eura, ukupno 1.125,00 eura.

26. Tužitelju su u cijelosti priznati troškovi sudske pristojbe na tužbu u iznosu 53,09 eura i na presudu u iznosu 53,09 eura, ukupno 106,18 eura kao nužni i opravdani troškovi.

27. Parnični trošak tužitelja se sastoji od troška za zastupanje po punomoćniku-odvjetniku u iznosu 1.125,00 eura, troškova sudske pristojbe u iznosu 106,18 eura, ukupno 1.231,18 eura.

28. Tužitelju su na njegov zahtjev na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, dosuđene zakonske zatezne kamate na parnični trošak od donošenja presude do isplate.

29.Odbijen je zahtjev tuženika za nadoknadom troškova postupka u iznosu 1.000,00 eura jer isti nije uspio u sporu na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Zagreb, 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Snježana Karlušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, s tim da strankama koje su uredno obaviještene o ročištu na kojoj se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, a stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana primitka presude. Žalba se podnosi pisanim putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-b3266**

Kontrolni broj: **06ae3-3a2fb-703dc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.